

אי

אגדה לילדים מאת משה אורן

איורים מושיק לין

קטע הפתיחה מתוך הספר.

לפני שנים רבות צץ לפתע כתם אדמה זעיר בלב האוקיאנוס.
"ברוכים הבאים," חייך אליו הים. "אני ים."
"ומי אני?"
"אתה אי," אמר הים.
וזה היה שמו מאותו יום ואילך.

*

בימים היה אי מתחמם בקרני השמש, לאט לאט.
איים, צריך לדעת, זקוקים לזמן רב כדי להתחמם, כי אפילו הקטנים
שבהם ניצבים בכפות רגליהם עמוק-עמוק על קרקע הים.

*

בלילות נם אי את שנתו לאור הירח, ובחלומותיו היו חוזרים ומתנגנים
כל אותם סיפורים מופלאים ששמע עם השנים מפי הגלים ורוחות הים.
סיפורים ללא סוף על דברים קטנים כגדולים. אגדות אין-ספור על
מקומות שלא ראה ולא ידע מעולם.
אי אהב סיפורים, והוא לא החמיץ אף מילה.

*

שנים רבות חלפו, רבות כל כך עד שאי חדל לספור, והנה יום אחד באה
ציפור ומצאה לה מקום מושב בראשו.
המון שאלות היו לו, לאי, על קצה הלשון, אבל הוא חשב שאולי זה לא
יהיה מנומס מצידו, ובינתיים, ליתר בטחון, אולי מוטב שיתאפק...

*

אבל למחרת שוב לא היה את מי לשאול.
הציפור פרשה כנפיים עם שחר ונעלמה במרחקים, מותירה
מאחוריה ביצה.
והביצה נחה לה במקומה ולא הוציאה הגה.